

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočě ty.

Z njebjes mana,
Njech čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!
P.

Sserbske njedzělske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Lětare.

Jan. 15, 18—25.

Na šwojim pošlednim puczu do Jerusalema běšče tón Anjes šwojim wuczobnikam šjewił, kajkemu čzerpjenju wón napschecziwo dže; jowle w dženknišchim šezěnjim jim praji, šhto budža woni čzerpicž měz jeho dla: šwět budže jich hidžicž, runje kaž je jeho hidžik. To šu šrudne wuhlady! Ale tón Anjes wě jich trošchtowacž. Wón jim a wšittim šwojim wěrjazym pokaze, kaž je

šwěta hidženje pschecziwo Šhryštufowym stawam

1. polne trošhta ša hidženych, ale
2. bjes trošhta ša hidžerjom.

1. Polne trošhta ša hidženych. Tón Šbóžnik praji: „Šdyž šwět waš hidži, dha wěšče, šo je mje předy dnžli waš hidžik. Špomnicze na to šłowo, kotrež wam prajił šym: Wotrocžt njeje wjetšči dnžli jeho knjes. Šsu-li mje pschescžěhali, dha budža waš tež pschescžěhacž.“ Wotajškim hidženje, kiž maju Šhryštufowi wěrjazy čzerpicž, čini jich tej hłowje, to je Šhryštufej šamemu podobnych. Njeje to ša nich žadny trošcht? „Čhynł ja bycž lěpschi na šwěcze, hacž mój Anjes Šesuf běšče, kiž na šo šłóži čzerpjenje a psches šmėch ł čzesči džěšče?“ tak šebi šami pschewołaju a du štrošhtnje ša nim psches wšittke čzerpjenja, š kotrymiž šwět jim jich pucž wobtułuje. Kajke dha to šu čzerńje? Šazpewanje, šanicžowanje, hanjenje a wušmėščenje, njeprawe wudawanje a pschifšł-

dženje, šchodu- a šchwduczinjenje, šama martra a šmjercž, ša tym hacž Bóh hidžerjam pschipuschczi. Štawišny šchescžianskeje zyrkwje šu polne šwědczenjom najškurwišcheho hidženja, kotrež šu šchescžijenjo čzerpicž mēli wot židow a pohanow, šamža a Turkow, njewěrjaznych a bjesbóžnych. Al hdyž šu nětko mērnische čzašy, šhto čže prajicž, kaž bórny móža šo tajke pschescžěhanja wobnowicž? Šsu dha njebjeska nětko tak jakne a bjes wšchėch hrozaznych mróczelow? Njeje nihdže nicžo widžecž wot žanych njewjedrom, kiž šo nad Anjesowej zyrkwju hromadu šczahuja? Čzaš móže šo lohzy wrócžicž, hdžež maja šchescžijenjo šwoju šwěrnosčž pschecziwo šwojemu Anjesej šako w čzežkich čzerpjenjach a horznych bėdženjach wopokafacž. Njebudže to tehdy wulki trošcht a pošylńjenje, wjedžicž, šo wotrocžt wjetšči njeje, dnžli jeho knjes? Lěpje je čzerpicž, jako Šhryštufowy staw po jeho podobnosčži, dnžli čzerpicž jako šłóšnik a bjesbóžny w tym čzašu, hdžež šo šud špocžina wot Božeho doma. Haj, Lětare, wješclče šo! pschewołaj šwj. Šětr šwojim towaršcam na tyschnosčži w Šesufu Šhryštufu, „wješclče šo, kiž wy š Šhryštufom čzerpicže, šo wy tež pschi šjewjenju jeho krašnosčže šo še šradowanjom wješclicž budžecže“. Ššchetož to je šawěšče wěrnó, wumrjemy šobu, dha tež šobu žiwi budžemy; čzerpimy šobu, dha tež budžemy šobu knježicž.

Dale praji tón Anjes: „Šdy byšchcže wy wot šwěta byli, dha by šwět to šwoje lubował; dokelž pak wot šwěta nješcže, ale ja šym waš wušwolil, teho dla hidži waš šwět.“ Šłowy krašny trošcht ša jeho stawy! Na hidženju

šwěta, kotrež jich trjehi, dyrbja spósnacž, so wjazy wot šwěta njejsu, pschetož hewaf by šwět šwoje lubował. To ženje jara sa naš njerěczi, hdyž njewobroczeni ludžo naš šhwala. Lohzy doscž šmy tehdy šebi jich luboscž a spodobanje s tym dobyli, so šmy wěrnoscž sa- přeli abo so šmy po runym waschnju šwěta činili. Šwět je jara pscheczelniwy pschecziwo tebi a czi wjele pschehlada, tač dołho hacž šo s nim po jeho pucžu wodžišč; haj, tež czežte pschestupjenja czi šwětne džěczi potom rad a lubje wodawaju; wschał móža šebi šwoje šwědomnje s tym spokojicž, so praja: Tón tež nicžo lěpschi njeje, držli my. Ale to njemóže snjescž, hdyž šo wot nich wotdželujesch, hdyž šo k jich žortam nješmješesch, hdyž jim prajišč: To prawje njeje. Twoje pobožne šhodjenje je jim czeru we woczomaj a štajny poroť, dotelž cžěmnošč bóle lubuja, dnyžli šwětlo a šo njechadža dopomnicž dacž na hrěch a šmjercž a wěcžnoscž. Teho dla hidža pobožneho, šwarja jeho hlupeho abo pschenapjateho cžlowjeka abo ludaka, a hiščcže dženkša by šwět šnješowych wuczobnikow moril, hdy by mozy k temu mět. Ale to je jim šjawnje trošchtne šwědcjenje, so wot šwěta njejsu. Šchtóž po cžertowych pucžach šhodži a cžertowe skutki cžini, teho cžert na pokoj wostaji. Šchtóž pač je šo k šesufej wobrocžil a wot- rjeknje šo wschědnje s nowa cžertej a wschemu jeho skutku a waschnju, tón dyrbi hanjenje a pschescžehanje cžerpicž. Ale lěpje je bjese wscheho prajšenja, so šwěta hidjenje cžerpimy, hacž so šwět naš sa tych šwojich pósnaje a naš lubuje.

„To wschitko pač budža wam cžinicž mojeho mjena dla.“ Šich hidjenje njepłaczi wam, ale mi! praji tón šnješ. Woni waš po prawom njehidža, ale mje we waš. Dotelž šwět moje šnamjo nad wami spósnaje, moju myšl we waš cžuje, moje mjeno na waschim cžole widži, teho dla hidži waš. Daj Bóh, so bychmy ženje drugeje wězy dla hidženi njebyli, jako pišane steji: „Nječ žadyn wot waš nječerpi jako mordar abo paduč, abo škóstnik abo tajki, kiž šo do zušych wězow tyka; je-li so wón pač cžerpi jako šchescžijan, dha nječ šo njehanibuje. Pschetož šbóžni šcže wy, hdyž waš hanja šhryštufomeho mjena dla.“ Še to, cžehož dla šwět waš hidži, šhryštuf we waš, dha je jara trošchtne wěz, hidženy byčž.

2. Bjes trošhta pač je tajke hidjenje sa hidžerjom. Wone je mjenujzy bjes samolwjjenja. „Šdy bych ja njepšišchoł a jim to njeprajil, dha bych žaneho hrěcha njeměli; nětko pač njemóža s nicžim šwój hrěch samolwicž.“ Šyle šjawnje běšče wón jim prajil a še skutkom wopokasał: „Ša šym pschišchoł, so bych pytał a šbóžnych cžinil, šchtož šhubjene je.“ Še to hidžjenja hódne? Štrowi, wón džěšče, njetrjebaju lětarja, ale šhori; woni pač šwarjachu jeho žlonika a hrěšchnikow towaršcha. Ša to njeje žane samolwjjenje. A hdyž je tajki šhory a šhubjeny wot šesufša šo dał namafacž a šahojicž a nětko s žylej wutrobu jeho lubuje a jemu šluži, ma šwět někajke samolwjjenje, hdyž tajke džěcžo Bóže teho dla še šwojim hidženjom pschescžeha? Tajke hidžjenja je bjes trošhta.

Wone je tež hidjenje pschecziwo Bóhu šamemu. „Šchtóž mje hidži, tón hidži tež mojeho Wótza. Šdy bych ja te skutki njecžinil, kotrež žadyn drugi cžinil njeje, dha bych žaneho hrěcha njeměli; nětko pač šu je widželi a tola hidža wobedu, mje a mojeho Wótza.“ Wschitzy, kotřiz šhryštufowe štawy hidža, dyrbjeli tola prawje wopomnicž, šchto cžinja. Woni hidža w nich

šhryštufša šameho a tač tež teho, kotryž jeho póšlał je. Šchtóž teho Ššyna nima, tón tež teho Wótza nima. Šchtóž šhryštufša šapřewa a hani, tón hani a šapřewa Bóha. Teho dla pač je tajke hidjenje šwěta pschecziwo šhryštufowym štawam tež žyle podarmo. Pschetož tym, kotřiz Bóha lubuja, dyrbja wschitke wězy k lěpschemu šlužicž. „Šbóžni šcže wy, hdyž waš ludžo moje dla hanja a pschescžehaja. Budžcže wješeli a šradujcže šo; pschetož to budže wam w njebjěšach derje šaplacžene.“ A hdy bych cžerczi čžyli, šo wschitzy roššlobicž, dha bych šłabi byli, šo Bóhu pschecžiwicž. Nichtón jich s mojeje ruki njebudže wutorhnyčž, praji tón šnješ. Tehodla:

Dži štrošchtuje, moja wutroba,
Tón pucž, kiž šesuf džěšče
Psches cžernje wscheho cžerpjenja,
Tač dołho hacž tu běšče.
Šichiz šapschimú wješele
A ša šesufom dži!
Wschal teho cžafa cžerpjenje
Nječ' hódne tamnej' šbóžnoscže.
Šamjen.

K. w P.

Njepšcheczelstwo pschecziwo žyrkwi.

Šichiz šhryšta, Bóže kralestwo
Še pohóršchł mnohim ludžom;
Šich njeměra a hida šo
We žyrkwi šhlemi wschudžom;
Šajradšcho bych šnicžili
To kralestwo, kiž šakoži
Šašch Šbóžnik k dušchom šbožu.

Šdyž wono pač škutk cžlowiški nječ,
Niz wot tuteho šwěta,
Dha šteji w mozy njebjěškej
Tu jako Bóža hěta;
Tu hela pschemož njemóže,
Šchlit jejny šesuf šhryštuf je
Šacž do škóncžjenja cžafa.

Nječ, šnježe, twoje kralestwo
Šso dale rošpschescžěra,
Daj, so šcže pschezo rjenišcho
W nim pobožnoscž a wěra;
Šaj, nječ czi škincži na šwěcže
Cžescž, šhwalba po wschěm cžlowjěštwje,
Cže kóždy kraj nječ šławi.

Tež njepšcheczelam žyrkwiny,
Kiž twoje mjeno hanja
A še žiwjenjom bjesbóžnym
Cže pschezo s nowa ranja,
Čžyl džimny hnady pokasacž.
Šim k wobrocženju dopomhacž,
Šo tebe s nami šhwala.

Wschěch wěrjožych pač twój Duch cžer
A wušwjećuj jich wolu,
Šo šmēja w šwojej dušchi mēr,
Do twojich kasnjow šwolu;
Pschez hłubje nječ Duch šakoži
Šich w twojej šwjatej wěrnoscži,
Šo nječima jich cžěmnošč.

K. A. Fiedler.

Rosbita Boža martra.

Wošebny franzowski sastojuń běšče wscho móžne činił, kšče-
ščizijanski wěru sahanjecz. Božeje martry a Božeho słowa nje-
móžesche ani nasdala widžecz. Sdžež by mohł, by Bože martry
rosbicz dawal. Wón mějesche jeniczke džěczo, rjamu pěfnu holeczku.
Sej bē domjazu wuczerku wobstarał, kotraž mějesche jej wscho, sčtož
na wěru dopominasche, wohidne sčzinič. To bē tež šwěru čziniła.
Džowka bē nětko 20 lět a bē potajkim na čžažu, so by šo wudała.
Tehdy jejny nan ras ł njej džesche, so by šebi nětko bórny muža
wuswolila.

„To hižom šym“, wotmolwi džowka. Nan šo stróži, jemu
bē, jako by nětajki strach hrosył. Duž šo wczipny woprašča:
„„Bych tola rad njeno twojeho nawoženje šhonil.““

„To čžu czi prajicz“, džowka wotmolwi, „mój nawoženja je
wošebny, samožitny a čzesčeny muž; wón steji jara wyšoko.“

„„To je mi lubo““, nan społojeny rěčesche, „„ale praj mi,
čzeji dha je?““

„Wón je knjes Chrystuš, jemu čžu šlužicz a teho dla pónđu
do klóštra.“*

Nan šbledny a šo ju rošhorjeny woprašča: „„Wot kotreho
čžaža šo ł tutej myšlu nošyš?““

„Hižom tš lěta“, džowka snapschecziwi. „Na nju pał šym
pšes tole pšichšča. Sdžyž šo ras se šwojej wuczerku po polach
pšechodžowach, pšchi puczu rosbitu Božu martru namafach. Mi
bē tał džiwno we wutrobje. Runjež njechach, tola hinał njemóžach.
Ša wschě kuski hromadu spytach a bórny kščiž šašo sestajach. Sdžyž
šo nad šwojim džěłom wješelach, wuczerka ł nohu se samyškom do
Božeje martry kopny, so šašo wschitko rospadny. Njewěrjach šebi,
jej šwoju wohidu nad hrosnym škutkom wuprajicz a teho dla
mjelčach; ale na tym dnju wotuczi łe mni žaboscz, Chrystušej
šlužicz, a moje pšchedewšacze je frute a njepowalne.“

Nan dołho samyšleny stejesche. Šo šhwili šasdychny: „„Tał
bē Chrystuš tola móžnišchi, hač ja. Ša bēch šebi tał wěšty, so
šym jeho pšewinył a nětko je wón Knjes w mojim domje; a
wón moju džowku wobkneži a niž ja.““

Pój k Jesušu!

Š jendželsteho pšcheložil Š. Schwjela, f.

Š Jesušej pój ty, njewočakaj,

Šklyšch jeho słowo, ša nim šo daj,

Wón ł nami šhodži, wotewri raj,

Lubosnje woła: „pój!“

Krašnje, krašnje džemy w hromadži,

W wutrobach čzišči, hrěchow šwobodni

Š Tobu, o Knježe, tu pšesjeni

Domoj tam do njebj.

Šbėhni šo, o džěczo! Wostaj šwój dom!

Šchirucz jom' wschitko ł doměrjenjom!

Džakowny wysłaj: „Knježe, tu šom!

Njewočakuj, a pój!

Krašnje, krašnje atd.

Šomyšli! tudy mjes wami je,

Šmilnje na tebje pohladuje,

Š lubosczu wabjo pšcheprosča cze:

„Pój tola, džěczo, pój!“

Krašnje, krašnje atd.

Hižom dženska šo ša Jesuša rošbudž!

Snatny evangelist Moody 8. oktobra 1871 we wulkim měsce
Chicago pšchod 2500 ludžimi wo tym słowje předomasche: „Šchto
dha dyrbju ł Jesušom čzinič?“ Pšchi wobšamknjenju wón džesche:
„Wmicze tuto słowo šobu domoj a prajče mi, hdyž šašo šem
pšchindžecze, pšchod woblicžom kšchizowaneho Chrystuša, šchto čzecz
ł nim šapoczecz!“ Š tym šwojich pošlucharjow rošpuscheci. Tu
šamu hodžinu w měsce na woheń pištach. Ničtó teho dale
kězbu njemějesche. Wšchako bē w měsce dobra wohnjowa wobora.
Ale tón krocž woheń ł mozu wokolo šo hrabasche, so njemóžesche
jemu čłowšta mój wobaracz. Tš dni dołho šo palešche, a hdyž
bēchu ščoncžnje nad wohnjom dobyli, dha 17450 kšžow w popjele
ležesche, mjes nimi tš dwórnišchcža a 41 žyrkujow. Tež ta šala,
w kotrejž bēšče Moody špomnjene šhutne słowa rěčzał, bē šo
wotpalila. Wjazny hač 100000 ludži bē bjes bydla a wjele stow
bē žiwjenje šhubiko. Mjes nimi tež wschelazy, kotšž bēchu Moo-
dowe słowa ššcheli: „Šchto čzecz wy ł Jesušom čzinič?“
Derje tym, kotšž šu šebi jeho ša wumóžnika wuswolili.

Moody šam pošdžišcho wo tamnej šhromadžišnje a šwojich
tehdy rěčanych słowach tał šudžesche: „Wot tamneho žalóšneho
wohenja šem nješym ja ženje wjazny ł šwojim pošlucharjam
prajil: Pšchemyšleče šebi hač do pšchichodneje šhromadžišny, šchto
čzecz čzinič. Wjele bóle šym nětko pšchezo prošyl: Rošbudžče
šo hišchče dženska ša Jesuša. Tehdy wschaf buch na žalóšne
waschnje teho dowjedženy, tał bliško je šmjercz wschěm ludžom.
Potajkim niž jutšje, ale dženska!“

Pšchewin šte ł dobrym!

Nasch Šbóžnik je na šchizju prošyl: Wótče, wodaj jim, pšch-
tož woni njewjedža, šchto čzinja. Wón pał je tał tež teho dla
prošyl, so bychmy my runje tošamo čziniłi. Wschelazy šu šebi
jeho ša pšchklad wšali, n. pšch. tež evangelisti arzbiskop Kranmer
w Canterbury. Še šawjedženjom ewangelskeje wěry bēšče šebi wón
wjele njepšcheczelow ščzinił. Někotš bēchu šo šamo na to šwa-
šali, so jeho ščonzuja. Šich pšchedewšacze pał bu pšcheradžene.
Tola Kranmer jim ł wutrobu na tał pšcheczalne waschnje woda,
so mjes ludžimi ta rěč nastal: „Čziniče arzbiskopej Kranmerej
něšchto šteho, a wón budže ša to na pšchezo wasch pšcheczal! Šo-
šdžišcho bēšchtaj šo šašo dwaj špšchibahałoj, jeho ščonzowacz. Kral,
kiž šebi šwojeho arzbiskopa jara wažesche, bē šam ša tym pšchi-
šchot. Šišt, kiž jeju winu dopořasachu, bēchu jemu do rukow
pšchischle. Duž wón jimał do arzbiskopowej šahrody pšchincz da,
tam štupi wón ł Kranmerom ł nimał a da jimał te listy. Wu-
štróžanaj wonaj arzbiskopej ł nohomaj padžeschtaj a ł hnujazyhmi
šłowami wo wodacze prošeschtaj. Tón pał jeju šbėhny a džesche:
„Štaštaj a prošchtaj Boha wo wodacze, žaneho drugeho wodacža
njepotřebataj!“

Runje tał čzinjesche jendželški kanžler Thomas Moore. Teho
bēchu pšcheczivo wschemu prawu ł šmjerczi šašudžili. Tehdy wón
ł šwojim šudnikam tałke porěča: „Wy šče mje njewinowateho
ł šmjerczi šašudžili. Duž wam ja dale ničzo prajicz nimam, hač
tole: Kaž je něhdy šwjaty Pawol drařtu tyh, kiž šu Šchčžepana
šamjenjowali, pšchi šebi šhowal a kaž štaj tutaj dwaj nětko šwjataj
w njebjach a budžetaj tam do wscheje wěcznošče pšcheczalej, tał
ja wěrju a tež wo to prošchu, so, runjež šče wy mje nětko
ł šmjerczi šašudžili, budžemy my w njebjach pšcheczěšo do wscheje
wěcznošče!“

Luboscz ša luboscz.

Wyšoka a čerstwa staroba je něšchto rjane, a šchtož je pšch
šydomdžekacz abo šamo pšchewš wóšdomdžekacz lět, a je hišchče

* Pšchisp.: Ša džowka bē katholicka, a šchtož do klóštra dž
ón po katholickej wěrje Chrystušej najhódnišcho šlužil.

nětak čilly a čerstwy, dyrbi spěmacz: „Rhywal teho Rnjesa, moja duscha“ a s tym lubemu Bohu džakowny wopor pschinyjesz. Tak stary a lětny muž na wšy myklesche a Gustav-Abdolfstemu towarštwu 80 hriwnow pschinyješe. „Nětko hym psches Božu hnadu 80 lět“, tak džesche, „telkož lět, telko hriwnow, — teho je luby Bóh hódny. A hdyž mi luby Bóh hiščeže lětko dari“, wón pschistaji, „potom drohe Gustav-Abdolfste towarštwu pschichodny krócz 81 hriwnow dostanje; a kaž husto mi tón tam horjekach lěto hiščeže wobradzi, tak husto hiščeže s džakownosče hriwnu pschipołożu a byrnjež dyrbjale to sto bycz — kaž Bóh chze.“

Schtož je starz šlubil, to je džeržal. Lěto wot lěta se šwojim darom pschindže, kóždy krócz trochu bóle šhileny, ale kóžde lěto s hriwnu wjazny. Sako běsche jedyn a wóškomdžefacz lět, dari 81, potom 82, 83 a 84. Tute 84 běchu jeho pošledni dar; wón je hižom šam donjesz njemóžesche, je pať runje na narodnym dnju s hrónczkom pschemodžane póhla, kiž šo šapocža: Šak je Bóh jara dobrocziwny.

S džakom a swjebelom duchowny kóždy krócz tónle špodziwny dar tehole pobožneho a džakowneho starza pschija. Sako pať ras nělajkemu pscheczleji hnujaze powjedaščko tuteho dara powjedasche, tón pscheczal s wažnosčju dwójzjy prajesche: „Šakščeže, tónle pad šebi šakščuži, šo jón wopomniny a po nim čžininy“.

Budž šmilny Jesuka dla!

Sšworiz Šanža běsche něhdy šbožowne dny měla. Rjana bě byla, něščto hódne pjenjes mějesche. Tajka bě šo se šwojim nawoženju woženika. Wjele dželacz šo jej ženje chzulo njebe a jako mandželška a macz njerofymjesche, derje hospošycz. Duž džeczjy prawje njedraščesche, dom a blido w rjedže njemějesche, a tak šo mandželštemu domach njelubjesche. Šo šwjatofu bě tón najradšcho w korežnje a bórny bu wopikz. Prjedy dobry dželaczec, šakomdžowasche wón šwoju šlužbu, duž bu dženska wot šwojeho knjesa s džela wuhnaty. Runje bě wboha žona se šwojim staršchim džesčjom pola knjesa pobyla, jeho prošycz, šo by jejneho muža tola šhomať. „Ně, luba žona“, bě tón rjekt, „to wopravdže njeindže. Wot teho čžaba, šo je wasch muž wšchědnje pjany, njemóžu jemu ničžo wjazny doměriež, wón mi wšcho šfasy.“ Duž bě ta mała hólczka se šwojimaj šhšknymaj woczomaj na njeho pohladať a prajila: „Nimamy pať my potom tež žaneho bydka wjazny?“ To wšchaf tež tak bě. S džela puščezeny dyrbjesche s domu. Ale hdyže potom se žonu a džeczjimi? „Wobšhowaježe jeho tola!“ bě šhuda žona dale prošyla. „Ša chzu tež hinašcha bycz. Šemu budže šo wot nětko w domje bóle lubicz. Wšcho chzu čžinicž, šo by domach wostať. Šdyž pať dželo šhubi, šchto potom s naš budže? Moje najmlódsche je runje ša pošledni krosch mlofo wupiko. Nětko ničžo wjazny nimamy.“ Tak wboha žona šdychowasche a bohaty knjes da jej šloty do ruki a rjekny: „Šupče šebi ša to šhlěb a mjašo, ale wascheho muža w džele wobšhowacz, to njemóžu.“

Žona šrudna džesche a bohaty hiščeže šrudnišchi we šwojej štwje šedžesche. Wón bě hewať dobry pscheczivo šwojim dželaczjerjam. Ša jene dobo běsche jemu, jako by to šłowo šhšchaf: Šbóžni šu čži šmilni, pschetož woni šmilnosčž dostanu! „Duž dha tež bjes šmilnosče bycz njecham“, wón rjekny, wša šłobuť a šhwatašche na hašu, hacž by šnana tu žonu a jejne džeczžo doščžahnyť. Škóncžnje, šo s dycha wuběžawšchi, jej mějesche a džesche „Šuba žona, hiščeže junu chzu s waschim mužom špytacž — Šesuka dla. Njech jutšje šašo pschindže. Šěpschi pať dyrbi bycz!“ A wón je pschischof a bu šěpschi. Tón bohaty njebe podarmo šmilny byť

Wo čžimž nješku dawki dawacz.

Šhudy šarať w pošlóznej Amerizy běsche šebi wošadku šhromadžil a chzysche jej žyrkwiczku wot šmilnych darom natwaricz. To šhoni šikus (stat) a pschindže, jeho w dawkach wšchšcho ščžahnycz. „Nětko šamoženja macže?“ — „Ša hym jara bohaty,“ šarať wotmolwi. Šastojniť šwoje knihi wotewri a džesche: „Dha powjedaježe, šchto dyrbjy pišacz!“ Šarať rjekny: „Š prěnja mam dobru bohabožasnju žonu, ta je šłoto winojta.“ — „Šchto wjazny?“ — „Dwě pobožnej pošluschnej džesčji.“ — „Šchto wjazny?“ — „Wumóžnito, kiž je nam šbožnosčž warbowať.“ — „Šchto wjazny?“ — „Wjepeku aššpošojnu wutrobu.“ — „Šchto wjazny?“ — „Ničžo wjozny.“ Duž šaczini šastojniť šwoju knihu a džesche: „Šawěsče, wy ščže bohaty muž; dawki pať žane wot šwojeho šamoženja dawacz njetrjebacz.“

Šchto je wjetšchi?

Dla tuteho praščenja běschtaj šo dwaj mórškej hólzaj šwadžiloj. Tón jedyn rjekny, šo je ludowy šłownik (mórški kral) tón najwšchšchi knjes, mjes tym šo tón tamny s roššudženosčžju pošna: Ně, Šesuf je najwjetšchi, wón je mój kral.

Duž šłownik runje nimo džesche. Šeho na teho jeneho hólza, kiž Šesufej najwšchšchu čžesčž dawasche, njersasche a duž wón temu, kiž bě ša njeho byť, módre rubiščko a módru měžu dari, temu tamnemu pať běte rubiščko a bėku měžu. Tajšju wón jeju s nělajkim nadawkom do bližšcheje wšy pošla. Ššwojim šlužobnikam pať pschitasa, šo bychu ša nimaj šchli a teho hólza s bėčym rubješčkom a bėtej měžu šłonzowali. Tuta pschitashnja šo wumjedže a naštróžany pschiběža tón hólczez s módrym rubiščkom a módrej měžu s temu šłownikej wróczžo, šo by temu powjedať, šchto bě šo šłako. Šak šo nětko tón šłownik džimasche, jako w tym hólczezju runje teho pošna, kiž běsche prajil: Šesuf je najwjetšchi!

Taj hólzaj běschtaj dužny po puščju te wěžny mjes šobu wuměniloj. Šchto dha běsche tón wjetšchi byť?

Wšchelake s bliska a s daloka.

S Draždžan. Šetusche šerbske Wože šlužby w šchiznej žyrkwi w Draždžanach wotměja šo pošodnjo 1/2 12 hodž. a to njedželu Šátare, 2. mērza, 4. njedželu po šwj. troj., 15. junija, 18. njedž. po šwj. troj., 21. sept., 2. adventa, 7. dezembra.

— Wot mlóženzow, kotřž šu wotšhadne pruhowanje na Šudnyškim gšmnasiju wobštali, chžetaj dwaj na duchownštwu študowacz. Ša prawa njecha žadny študowacz a je to tež žyle prawje, šo mlóženzoj šo bóle a bóle wot študowanja prawišnow wotčžahnu, pschetož wuhlady šu jara hujene. Tež wučerške šastojništwo je pschepjelšene. Wulki džel tyč, kiž šu jutry pruhowanje wobštali, njemóže šastojništwo dostacz. Čžim bóle njeje pschemidžecz, čžoho dla šo šašo nowe šeminar, kaž šeminar w Šištopizach, ša šloža. Ša pschihotowaťni ša šeminar we Wožerezach šu wšchitžny mlóženzoj nastupne pruhowanje do šeminara hacž na jeneho wobštali. Wot jutrow šem je nětko pošledni lětniť pschihotowaťnje. Šotom wona šašdže a tež nadžija njeje, šo šo w bližšchim čžabu šašo šatoži, dofelž je wučerškej nuš wotpomhane.

— Šofutny džel bu najšaršchi muž Šafeczansškeje wošady šhowany s mjenom Šeplinski, kotřž w 96. lěčže štejesche. Wón běsche 1818 roženy, runje w tym lěčže, hdyž jutry pošledni krócz tak šaše padnychu, kaž lěťža. Wón běsche 1848 wojať a běsche tehdy šobu wušbėhnjeny s podšłóčenju revoluzije. Wón ženje we šwojim žiwjenju šhoru byť njeje a je nětko jeno něłotre dny ležal a na šłabosčž wumrjel.